

Gyimesi László
KATONAÉNEK

Bár mehetnénk is, maradunk,
Öreg felhők az égen.
A láthatatlan síkon épp
Őrezred masírozgat.

Fehér csíkot marnak a földbe,
Fehéret, mint a cápafog.
És értelmetlen lesz, hová,
És értelmetlen lesz, ahogy.

Bár mehetnénk is, maradunk,
Fagyos eső őszei szélben.
Kvartélyra tér az őrsereg,
A dal az istenek gondja.

Miért énekelsz, katona?
Temetnek maholnap.
A láthatatlan hómező
Átlőtt sisakkal kongat.

Széttépett felhő sebeden,
Sürgönydrót, rádiójel ...
Fehér csíkot húznak az égen,
Kelj fel, üzenik, kelj fel.

Kimerednek csontjaid
A decemberi sárból,
Szól a dal, mindegy, miről,
S érvényes-e bárhol:

Virágos vonatból,
Lőporfüstös sánctól,
Ments meg, uram, ments meg
A kornétás haláltól.